

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 78/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Cíbikom, Advokátska kancelária, Tomášikova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2014.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2014 pod č. k.: 2 To 9/2014 a predtým Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 26.05.2014 pod sp. zn.: PK-2T/14/2013 došlo k opakovanému porušeniu práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Porušenia práva na spravodlivý proces na dopustil Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 To 9/2014 najmä tým, že sa v podstate obmedzil v rozhodnutí o odvolaní vo vzťahu k mojej osobe len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia uvedené v odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 26.05.2014 pod sp. zn.: PK-2T/14/2013. Takéto rozhodnutie je nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie /napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn.: IV. ÚS 149/2009/.

Najvyšší súd SR porušil moje základné práva najmä tým, že

- *v konaní došlo k deformácii dôkazu – výpoveď svedka ██████████ a svedka ██████████ (čl. II. tejto sťažnosti) a ich hodnotenia vo vzťahu k mojej osobe,*
- *náležite sa nevysporiadal ústavne konformným spôsobom s podstatnými argumentmi odvolania (čl. II. a III. tejto sťažnosti)...*

V danom prípade je potrebné poukázať na zjavnú deformáciu dôkazu zo strany súdov oboch stupňov pri svedeckej výpovedi ██████████ a ██████████ vo vzťahu k mojej osobe.

Súd prvého stupňa ma v podstate uznal v bode I. rozsudku za vinného, vychádzajúc z jeho odôvodnenia (str. 65 prvostupňového rozsudku), len na základe svedeckých výpovedí,

najmä svedeckej výpovede [REDACTED]. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku síce poukazuje na značné množstvo svedeckých výpovedí, avšak tieto sa k mojej osobe žiadnym spôsobom nevyjadrujú...

Z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že u všetkých svedkov ide o osoby tzv. kajúcnikov, ktorí sa priznali k členstvu v zločineckej skupine „[REDACTED]“ a k tomu, že sa sami podieľali na rozsiahlej a obzvlášť závažnej trestnej činnosti (okrem svedka [REDACTED], ktorý poprel svoju akúkoľvek trestnú činnosť, takže v tomto prípade ide zo strany súdu o deformáciu dôkazu)... Teda ide o osoby, ktoré v snahe získať čo najnižší trest účelovo vypovedajú voči iným osobám.

Napriek týmto skutočnostiam, ani jeden z vyššie uvedených svedkov sa nevyjadruje k mojej osobe vo vzťahu k členstvu v zločineckej skupine „[REDACTED]“...

V tomto smere je potrebné uviesť, že svedok [REDACTED] na hlavnom pojednávaní dňa 25.09.2013 vypovedal vo vzťahu k mojej osobe na otázku obhajcu, či videl moju osobu pri páchaní akejkoľvek trestnej činnosti, jednoznačne nie. Na ďalšiu otázku obhajcu, či videl alebo počul, že by som dával nejaký pokyn komukoľvek na páchanie trestnej činnosti, opäť uviedol nie...

Vyššie uvedené závery súdu prvého stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Predsa súd prvého stupňa je povinný postupovať aj v súlade s ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku, teda sa vysporiadať so všetkými podstatnými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie, náležite odôvodniť rozhodnutie, aby bolo z neho zrejmé ako súd vyhodnotil dôkazy a to zákonne konformným spôsobom, čo však v danom prípade absentuje...

Tento namietaný postup súdu a vadný výkon dôkazného práva vo svojich dôsledkoch znamenal nielen vážny zásah do zákonných kautel súdneho konania, ale bol spôsobilý ohroziť pri výkone spravodlivosti samotný účel trestného konania (§ 1 ods. 1 Trestného poriadku)...

Ako už bolo vyššie uvedené odvolací súd sa nezaoberal ani jednou z námietok uvedených v odvolaní. Je mi zrejmé, že išlo o prípad, kde bolo obžalovaných 18 osôb, avšak uznanie viny a uloženie trestu 7 rokov bez toho, aby sa odvolací súd zaoberal mojimi podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní, a tieto ústavne konformným spôsobom nevyhodnotil, považujem za závažné porušenie základných práv podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V tomto smere som osobitne poukazujem jednak na moju záverečnú reč ako aj odvolanie. Ďalej poukazujem na tvrdenia, ktoré boli už bližšie rozobraté v čl. II tejto sťažnosti, z ktorých podstatná časť už bola uvedená v odvolaní. Nižšie uvádzam aj ďalšie podstatné skutočnosti, ktorými sa odvolací súd vôbec nezaoberal...

V tejto súvislosti je potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že súd prvého stupňa ma oslobodil spod skutku uvedenom pod bodom 18 obžaloby. Teda súd nemal z vykonaných dôkazov za preukázané, že by som mal tento skutok spáchať. Avšak práve tento skutok však súvisel s časťou skutkovej vety v bode I rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Teda ak som bol raz pre skutok oslobodený, že som ho nespáchal, nemohol súd tento skutok (časť skutkovej vety bodu I rozsudku) použiť, pre uznanie viny v bode I. rozsudku prvostupňového súdu.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 To 9/2014 porušil základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na spravodlivé súdne konanie a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 17 ods.1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2014 pod sp. zn.: 2To 9/2104 sa v časti týkajúcej [REDAKOVANÉ] zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Milana Cibíka do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2014.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde) a až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa trpí nedostatkami vzhľadom na to, že sťažovateľ nepredložil k podanej sťažnosti kópiu právoplatného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014 a ďalších listinných dôkazov, na obsah ktorých poukazuje.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť, ku ktorej sťažovateľ nepripojil žiadne listinné dôkazy,

na ktoré v sťažnosti poukazuje, ani kópiu právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu, nie je objektívne spôsobilá vyvolať začatie konania, pretože nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, napriek tomu, že právny zástupca si ako advokát je vedomý následkov nepredloženia kvalifikovane podanej sťažnosti spĺňajúcej všetky zákonom ustanovené náležitosti spočívajúcich v odmietnutí sťažnosti, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016